

přispěli svými články Engel, Brassloff, Bum, Heinsheimer, Hellmer, Klang, Mendelssohn-Bartholdy, Menzel, Pagenstecker, Petschek, Rud. Pollak, Sperl.

Soudcové a advokáti ocitnou se mnohdy — i když je poměr mezi nimi zcela korektní — v konfliktu při ústním přeličení. Příčinou bývá netrpělivost soudců, se kterou sledují přednesy advokátů; tato netrpělivost a spěch vedou mnohdy k tomu, že předsedové advokáta přerušují, poznámkami jeho přednes doprovázejí a tím přirozeně i klidné advokáty pobuňují. Tyto zjevy nejsou ovšem jen u nás, nýbrž jsou i tam, kde ústnost jednání a možnost důkladných plaidoyers advokátových je v takové vážnosti, jako je tomu na př. ve Francii. O tom se dočítáme ve vysoce zajímavém a poučném spise »L'avocat« od Henri-Roberta. Vypravuje se tam, že tyto epizody v soudních síních jsou zjevem, o němž už v 18. století bylo napsáno, že jde o »přerušování velmi mrzutá a velice nevhodná, která mnoho obtěžují advokáta a činí malou čest předsedovi soudu.« Také se tam zachycují některé trefné odpovědi takto vyrušovaných advokátů. Tak na vybídnutí předsedovo, aby skončil své plaidoyers, odvětil prý advokát Dumont: »Jsem ochoten skončiti svou řeč, má-li soudní dvůr za to, že už jsem řekl dosti, abych získal při, ne-li však, mám ještě tolik vážných důvodů, jež musím uplatniti, že mi není možno je potlačiti, nechci-li zraditi svůj úřad a důvěru, kterou mne moje strana poctila.« Předseda netrval na své výzvě a advokát mohl svou řeč skončiti za znovu probuzené pozornosti soudu. Jiný advokát pozoroval za své řeči, že není soudem poslouchán a že předseda se dorozumívá se členy senátu o jejich mínění. Pozdvihnuv hlas zvolal, aby mu soudní dvůr přížnal alespoň jednu laskavost; na otázku překvapeného předsedy, co žádá, odvětil: »Žádám, aby mi soudní dvůr vydal laskavě potvrzení o tom, že rozsuzuje mou věc, aniž mne poslouchá, abych se jím mohl ospravedlniti své straně.« Zmatený předseda stává se opět pozorným a nechá advokáta mluvit až do konce; a advokát vyhrává spor. Ale, co činiti s předsedou, praví autor, který na advokáta zvolá: »Nuže dost už, pane, soud z toho ničemu nerozumí a vydá svůj rozsudek.« Jiný advokát, jež předseda příliš ostře napomíná, aby měl úctu k úřadu, odvětil: »Sans doute, la magistrature a droit à nos respects! Mais le barreau a droit à des égards!« Správně poznamenává autor, že tohoto pravidla by se měly přidržeti vždy jak soudy, tak i advokáti.

Oprava. Na str. 159 má zníti 23. řádek zhora takto: »o něm nezmínil takovým způsobem, že by se dalo souditi, že«.